तामापतन्तीं समरे शरवृष्टिं सुदारुणां । असिना तीक्ष्णधारेण चिच्छेद बलिनाम्बरः ।
ततोऽतिविमलं द्रौणिः शतचन्द्रं मनोरमं । चर्म्माच्छिनदसिञ्चास्य खण्डयामास संयुगे । ३६१०
शरैः सुबहुशो राजन् तञ्च विव्याध पत्रिभिः । शिखण्डी च ततः खड्गं खण्डितं तेन सायकैः ।
आविध्य व्यसृजत्तूर्णं ज्वलन्तमिव पन्नगं । तमातपन्तं सहसा कालानलसमप्रभं ।
चिच्छेद समरे द्रौणिर्दर्शयन् पाणिलाघवं । शिखण्डिनञ्च विव्याध शरैर्ब्बहुभिरायसैः ।
शिखण्डी तु भृशं राजंस्ताड्यमानः शितैः शरैः । आरुरोह रथन्तूर्णं माधवस्य महात्मनः ।
सात्यकिस्तु ततः क्रुद्धो राक्षसं क्रूरमाहवे । अलम्बुषं शरैर्घोरैः प्रत्याकिरत सर्व्वतः । ३६१५
राक्षसेन्द्रस्ततस्तस्य धनुश्चिच्छेद भारत । अर्द्धचन्द्रेण समरे तञ्च विव्याध सायकैः ।
मायाञ्च राक्षसीं कृत्वा शरवर्षैरवाकिरत् । तत्राद्भुतमपश्याम शैनेयस्य पराक्रमं ।
नासम्भ्रमद्यत्समरे बध्यमानः शितैः शरैः । ऐन्द्रमस्त्रञ्च वार्ष्णेयो योजयामास भारत ।
विजयाद्यमनुप्राप्तं माधवेन यशस्विना । तदस्त्रम्भस्मसात्कृत्वा मायान्तां राक्षसीं तदा ।
अलम्बुषं शरैर्घोरैरभ्याकिरत सर्व्वशः । पर्व्वतं वारिधाराभिः प्रावृषीव बलाहकः । ३६२०
तत्तथा पीडितं तेन माधवेन महात्मना । प्रदुद्राव भयाद्रक्षो हित्वा सात्यकिमाहवे ।
तमजेयं राक्षसेन्द्रं स्वयं मघवताऽपि च । शैनेयः प्राणदज्जित्वा योधानां तव पश्यतां ।
न्यहनत्तावकांश्चापि सात्यकिः सत्यविक्रमः । निशितैर्ब्बहुभिर्बाणैस्तेऽद्रवन्त भयार्दिताः ।
एतस्मिन्नेव काले तु द्रुपदस्यात्मजो बली । धृष्टद्युम्नो महाराज तव पुत्त्रं जनेश्वरं ।
छादयामास समरे शरैः सन्नतपर्व्वभिः । संछाद्यमानो विशिखैर्धृष्टद्युम्नेन भारत । ३६२५
विव्यथे न च संत्रस्तो तव पुत्त्रो जनेश्वरः । धृष्टद्युम्नञ्च समरे तूर्णं विव्याध सायकैः ।
षष्ट्या च त्रिंशता चैव तदद्भुतमिवाभवत् । तस्य सेनापतिः क्रुद्धो धनुश्चिच्छेद भारत ।
हयांश्च चतुरः सङ्ख्ये निजघान महारथः । शरैश्चैनं सुनिशितैः शीघ्रं विव्याध सप्तभिः ।
स हताश्वान्महाबाहुरवप्लुत्य महाबली । पदातिरसिमुद्यम्य प्राधावत्पार्षतम्प्रति ।
शकुनिस्तु समभ्येत्य राजगृद्धी महाबलः । राजानं सर्व्वलोकस्य रथमारोपयत् स्वकं । ३६३०
ततो नृपं पराजित्य पार्षतः परवीरहा । न्यहनत्तावकं सैन्यं वज्रपाणिरिवासुरं ।
कृतवर्म्मा रणे भीमं शरैरार्च्छत् महारथं । प्रच्छादयामास च तं महामेघो रविं यथा ।
ततः प्रहस्य समरे भीमसेनः परन्तपः । प्रेषयामास संक्रुद्धः सायकान् कृतवर्म्मणे ।
तैर्हन्यमानोऽतिरथः सात्त्वतः सत्त्वतोऽधिकः । नाकम्पत महाराज भीमं चार्च्छच्छितैः शरैः ।
तस्याश्वांश्चतुरो हत्वा भीमसेनो महाबलः । सारथिं पातयामास ध्वजञ्च सुपरिष्कृतं । ३६३५
शरैर्बहुविधैश्चैनमाचिनोत् परवीरहा । शकलीकृतसर्व्वाङ्गश्चाविद्धः समदृश्यत ।
हताश्वात्तु तथा तूर्णं वृषकस्य रथं ययौ । श्यालस्य ते महाराज तव पुत्त्रस्य पश्यतः ।